

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 9 af 23. Januar 1903 om Berettigelsen til at udføre Arbejder ved Vand-, Gas- eller Elektricitetsværker m. v.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5706).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under et.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget og dets Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger til Fremme af Fiskeri-erhvervet.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5505).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

§§ 1—5

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 151 af 1. Juli 1927 om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6101; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 5699).

Sagen sattes til Forhandling.

Einer Jensen: Ved Loven af 1. Juli 1927 ophævede man den ekstraordinære Hjælp til arbejdsløse og gav i Stedet for Adgang til at oprette Krisekasser i Forbindelse med Arbejdsløsheds-kasserne. Vi gjorde allerede den Gang opmærksom paa, at det ikke vilde være muligt at faa oprettet Krisekasser, saaledes at de kunde virke som Erstatning for den ekstraordinære Hjælp. Man nedsatte som bekendt Tilskuddene til Arbejdsløsheds-kasserne, og saa vil enhver erkende, at det vilde være urimeligt at tro, at Arbejdsløsheds-kassemedlemmerne kunde paatage sig den Byrde at betale Kontingent til de Krisekasser, som Loven gav Tilladelse til at oprette. Det har da ogsaa vist sig, at det er meget faa Krisekasser, der er oprettet. Den ekstraordinære Hjælp har i Aarene 1922—27 andraget et Beløb af ca. 65 Mill. Kr. eller ca. 12 Mill. Kr. aarlig, og hvis denne Byrde skulde have været overtaget af Arbejdsløsheds-kassernes Medlemmer, skulde de have paataget sig en Forøgelse af Kontingentbyrden paa 8—9 Mill. Kr. aarlig. Det vil altsaa sige, denne Opgave var paa Forhaand umulig, og Tiden har ogsaa vist, at selv efter at man har foretaget Ændringer i Loven, er det kun faa Krisekasser, der er oprettet. Naar man tager i Betragtning, at Arbejdsløsheds-kassemedlemmerne i Aarene 1927—28 og 1928—29 har været helt oppe paa en ordinær Kontingentbetaling af ca. 20 Mill. Kr. om Aaret eller gennemsnitlig pr. Medlem ca. 75 Kr., vil enhver sikkert indrømme, at en Forøgelse af disse Kontingenter, saaledes at der ogsaa blev Kontingent til Krisekasserne, var det paa Forhaand udelukket at anse for mulig. Selve Kontingentbyrden til den ordinære Understøttelse er jo ogsaa i Aarene, der er gaaet, blevet saa væsentlig forøget, at det var urimeligt at paalægge Arbejdsløsheds-kasserne den Opgave ogsaa at betale Kontingent til Krisekasser. I Aarene 1908—18 var det gennemsnitlig indbetalte Kontingent 12—13 Kr. aarlig pr. Medlem, i Aaret 1925—26 var man naaet op til 43 Kr. og, som jeg alt har nævnt, i 1927—28 og 1928—29 helt op paa ca. 75 Kr., og trods dette har Arbejdsløsheds-kasserne i Aarene 1925—29 forbrugt en halv Snes Millioner Kroner af deres Formue og havde den 31. Marts 1929 en Gæld paa ca. 5 Mill. Kr.

Naar man tager alt dette i Betragtning, vil man forstaa Grunden til, at der ikke er oprettet Krisekasser. I Marts 1928, altsaa knap et Aar efter, at Bestemmelserne om Oprettelse af Krisekasser var gennemført, vedtog Rigsdagen en Lov, hvorefter man gav et vist Tilskud, et Tilskud paa 10 Kr.